

Otursåret 2008?

Det mest underbara med att vara uppfödare är att få vara med och se kattungar födas och växa upp. Varje gång ett lika stort mirakel!

Det mest förfärliga är att det inte alltid går som man har tänkt sig. Jag har haft en enorm tur under mina första tjugo år som abyuppfödare. Inga komplicerade förlossningar, inga kattungar som har dött, bara en gång en dödfödd unge och alltid exemplariskt duktiga kattmammor.

Men nu i år var det tydligen dags att vända trenden. Harrys ena syster dog i samband med förlossningen och den andra ett dygn senare. Izzis ungar föddes genom kejsarsnitt och en av dem dog efter fyra dygn. Det känns så tragiskt och orättvist. Men kattmammor lever i nuet och glädjer sig över vad de har – och då får vi människor lära oss att göra detsamma!

Kristin

Olga, Oskar och Otto

Izzi var duktigt tjock sista tiden av sin dräktighet. Så jag såg fram emot en stor kull. Det skulle bli väldigt spännande att se vad Izzi skulle få för avkomma tillsammans med stilige och eleganta S*Amharinjas Florindo. De borde komplettera varandra utmärkt.

Hela dagen den 21 mars var Izzi rastlös. Hon sökte min och Siris närhet, förlossningen var helt klart på gång. Sent på kvällen fick hon ett par värkar och vi flyttade in på sovrummet och väntade. Och väntade.

Vattnet gick men utdrivningsvärkarna kom inte igång. Timmarna gick och för att göra en lång historia kort slutade det hela med kejsarsnitt hos jourveterinär tidigt lördag morron.

Jag kom hem trött och omtumlad med fyra nyfödda kattungar och en groggy mammakatt. Instruktionerna var att mata de små tills Izzi kunde och ville ta hand om dem själv. Men den dagen kom tyvärr aldrig så jag fick ta mig an ett nytt och ovant heltidsjobb.

Många tyckte att det lät "gulligt" att flaskmata kattungar, men jag kan lova att det under de första veckorna är allt annat än gulligt. Det tar längre tid än man kan tro att koka välling, mata, assistera med kissning och bajsning, byta vatten i värmeffaskor, hålla ungarna rena och diska. Därtill kommer oron för kattungarnas hälsa om överlevnad. Söta lilla vilthonan Olivia dog dessvärre efter fyra dygn...

Detta informationsblad ges ut av S*Nekayahs abessinier, Kristin Stenmark i Umeå. Nytt nummer kommer när intressant information har inkommit från alla oss som har Nekayahskatter. Besök även www.kattkristin.se

Jag vandrade omkring som en zombie. Tack vare min hjälpsamma mor hamnade de andra katterna och mitt hem inte i kläm.

När detta skrivs är sorrelsystkonen Otto, Oskar och Olga sex veckor och det kommer (förhoppningsvis) en trevligare tid. De kan nu äta själva. Och de är helt rumsrena. Varje vaken stund ägnar de åt att leka med varandra och träna upp sina förmågor i spring, hopp, jakt och attack.

Alla tre är förstås präglade på mig och extremt sällskapliga. De spinner högt vid kontakt och sover nära intill på nätterna. Supermysigt!

Violernas liv och leverne

S*Nekayahs Viola Viviana fick 2001 en kull med tre ungar. Två av dem flyttade till samma hem. Vi har fått ta del av Labans och Linneas (=violernas) underbara liv tillsammans med deras omtänksamma husse och matte i NfN tidigare.

Tyvärr avled violernas husse för ett år sedan. Här kommer matte med en ny lägesrapport.

Linnea vilat

Ätbart och inte ätbart

Det dryga år som gått sedan Per gick bort har varit precis det: drygt. Men katterna förefaller inte sakna honom ett dugg. Jag tror att det har att göra med att han reste så mycket, så för dem är ett Perlöst hem ingen anomali. Har försökt ta hand om dem på bästa sätt, och det var inte så sällan (framför allt i början) det kändes som om de var enda anledningen till att överhuvudtaget kliva

ur sängen. Jo, de har varit – och är – en enorm tröst, och de får mig att le och skratta med sina påfund.

Fast...

Det finns ju påfund och påfund.

Lördagen den 1:a mars började Laban kräkas okontrollerat. Hela huset var minerat och han såg hängig ut. Jag blev orolig men han har kräkt förut när han ätit för fort, så jag var inte i upplösningstillstånd. På söndag morgon fortsatte han att kräkas och ville bara vara under soffan. Då fick jag nästan panik för att han skulle bli helt uttorkad. När han sedan började kräkas upp ett lååångt snöre, slängde jag mig på telefonen och ringde Agrias jourveterinär (vilken fantastisk grej att de har den tjänsten, så att man får besked!). När jag berättat om snöret sa hon att det kunde utvecklas till ett livshotande tillstånd och jag skulle genast se till att få katten till sjukhus. Så det var bara att ringa djursjukhuset i Lund och ta en taxi dit. Där röntgade de honom och, mycket riktigt, han var full av dumheter han satt i sig. Det värsta är att jag ännu inte begriper VAD han ätit (känner inte igen snörena) och VAR han hittat dem! Jag är så himla noga: klipper bort svansarna på leksaksmössen, alla drag Skor i kläder blir bortklippta, skor är inlåsta eller på hatthyllan osv... Men naturligtvis är det mitt fel, och jag skulle kunna sparka på mig själv!

Nå, han blev opererad under söndagen. Det var en krävande operation eftersom veterinären var tvungen att gå in i magsäcken, tunntarmen och

tjocktarmen (infektionsrisk), men den gick bra. Han piggnade till på sjukhuset och var tydligen väldigt pigg och kelen, så på torsdagen, när de trodde att han var utom all fara, fick jag hämta honom.

Jag var lite orolig över hur lilla Linnea skulle hantera att vara ensamkatt, men jag har väl aldrig sett en nöjdare katt! Lilla apan njöt i fulla drag av att ha ensamrätt på matte. Båda katterna är oerhört "mattiga", men vill inte dela mig. Och nu fanns det ingen stor luns som också krävde uppmärksamhet. Jo. Hon tyckte livet var toppen.

När så Laban kom hem, med stor krage och en "konstig lukt", var Linnea inte alls förtjust över sakernas tillstånd. Hon blev väldigt störd. Och stackars Laban hade noll koll på den där kragen; han gick in i allt och lyckades tjonga mig i ansiktet med den många gånger, eftersom han gärna vill buffa mot mitt ansikte. Och klockan 23 samma kväll lyckades han slita av sig kragen. Det såg otäckt ut eftersom han gjorde bocksprång som jag inte alls tror var bra för en nyopererad katt. När jag skulle försöka få på honom kragen, fick han panik. Det var ju inget jag ville, så jag tänkte att jag sätter på kragen när han sover tungt. Men kattuslingen var pigg och njöt av att slippa sin krage. Han slickade hela sig (nej, inte magen – där höll jag mina händer) och kliade sig och åmade sig fram till klockan 03.30. Och där satt jag och kämpade mot sömnen med händerna över hans

nyopererade mage. Jag höll med båda händerna för jag ville inte han skulle slicka på det rakade området heller, ville inte att de skulle bli irriterat. När han väl somnat var det lätt att få på honom kragen, även om mitt hjärta blödde.

Och nu är jag sjuksköterska. Laban ska ha antibiotika två gånger om dagen och lite, lite mat (ca en tesked) många gånger om dagen. Han gillar inte det! Han vill ha mer! Han sitter framför kylen och skafferiet och jamar, och talar om för mig att jag är en mycket snål matte. Dessutom vill han gärna hoppa för mycket, så mina dagar är fyllda av att mata och ha uppsyn över en Laban, som har tillfrisknat jättestarkt! Och han är faktiskt duktig som inte klagat mera.

Lilla Linnea har också gjort mig bekymmer, hon var så störd över Laban, så hon slutade äta och gå på toa. Så jag har varit orolig över att bli sittande med två sjuka katter. Men det har rättat till sig. Fast hon förhåller sig avvaktande till Laban, vilket passar mig perfekt. Skräckscenariot är att hitta Laban på rygg medan Linnea slickar hans mage...

Och jag? Jag går på knäna. Hinner inte äta, får inte sova, men är så oerhört glad över att det går åt rätt håll! Bra också att jag jobbar hemifrån, så jag kan hålla koll. På fredag tas stygnen och då slipper Laban sin krage! Du kan föreställa dig hur nöjd han kommer att bli, inte sant?

Men jag har insett något mycket viktigt. Under det här året har jag varit duktig på att ge katterna mat, hålla rent i deras kattlåda och kelat mycket, mycket med dem. Men jag har inte lekt med dem. Och uttråkade katter gör destruktiva saker. Och hur begripligt det än är att jag inte varit på lekhumör, så ska ändå inte katterna behöva betala för att jag sörjer Per. Så jag har lovat dem, och mig, att jag ska leka med dem varje dag när Laban blivit av med sina stygn.

Just nu sover mina busar. De väckte mig klockan fem i morse och nu när matte är vaken tycker de att de kan sova... de ser ut som små änglar! Och jag ska ta mig igenom ännu en dag som Florence Nightingale. Det gör jag gärna så länge Laban tillfrisknar så fint!

Hur gick det sen?

Vid stygnborttagningen fick jag reda på att han var tvungen att gå på skonkost två veckor till. Men det var supersvårt och stressigt med maten. Ingen av dem ville äta. Spelade ingen roll vad jag gav dem (Våtfoder till Linnea. Nötfärs, kyckling, kokt vitfisk båda. Och absolut inte det dyra dietfodret jag hade köpt till Laban.). Och då tänkte jag att det var ju sjutton att lilla apan skulle behöva bli dålig på grund av detta. Så jag började ge dem teskedstora portioner våtfoder varje timme. Och se! Det funkade: båda åt, Laban fick behålla maten – var orolig för det – och de använde toalådan så gott som direkt. Idag och i går fick de lite, lite kokt morgonskinka! Och du kan tänka dig entusiasmen!

Dinas äventyr

Som du ju minns få fick Dina salmonellasmitta för lite mer än ett år sedan. Det tog ända till slutet av förra sommaren för henne att vara sitt gamla jag igen (hullmässigt i alla fall; humöret har det aldrig varit något fel på). Sen fick hon grässtrå i näsan, fjattades med grannkatten och tappade en stor tuss päls på halsen... och så vidare. Men NU har vi i alla fall lyckats få henne till en utställning och börjat samla certifikat! Nu är det bara två till så att hon blir champion. Vi tänkte gå så långt i alla fall - för vi har funderat på att

Dina med lillhusse Erland

försöka ta en kull på henne innan hon blir för gammal.

Nu är Dina en liten "dam". Hon blänger snarare än tittar på oss när vi gör nåt dumt i hennes ögon, men lille Erland får lyfta henne hur han vill utan att hon protesterar (jo... han har några märken efter klor här och där...). Hon har till sin stora glädje märkt att Erland äntligen börjat springa omkring, så nu kan de leka "springa-gömma-hoppa" eller vad det heter utomhus. När vi går ut med Erland följer alltid "kattpatrullen" efter: Dina två meter bakom på ena sidan av vägen och vår långhåriga "fluffekatt" (hittekatt, ca 10 år gammal nu) på andra sidan. Vi kan gå så lååååånga sträckor och om andra katter dyker upp efter vägen morrar Dina lågt och de vänder på klacken kvickt...

Apropå vara ute: Dina höll sig ju på vår tomt och granntomterna länge och väl, men nu under vintern har hon tagit över ett större område och "skrämt skiten ur" alla stackars katter som hade revir där förut... Vi är inte förvånade. Vi har haft sådana abys förut också... Små och ettriga.

Hälsningar från Anna, Göran,
Erland och Dina i Uppsala

Härlige Harry

När jag skrev om Siris ensamunge Harry i förra NfN var han tre veckor. Men tiden går ju, som bekant, snabbt när man har roligt. Och Harry utvecklades hastigt till en supertrevlig och mycket charmig ung kille. Han blev mycket bortskämd av både mig och sina båda mammor. Izzi ägnade nämligen också stor omsorg åt Harry. Istället för att pyssla om sina egna små...

Detta var första gången som jag hade en ensam kattunge. Så det var intressant att se på vilket sätt hans uppväxt skulle skilja sig från en unge med syskon.

Jag erböd Harry mjukdjur att sova med som liten. Men han brydde sig aldrig om dem. Han var trygg även de stunder mamma inte var på plats. Harry uppskattade mer än "vanliga" kattungar att sitta i famnen redan vid två veckors ålder. Han behövde inte konkurrera om maten och var en liten tjockis utan brådska att lära sig äta fast föda. Harry började använda toalådan sent, men var å andra sidan då helt rumsren på en gång.

Med en ambitiös och lekfull mamma som Siri hade Harry det nog ganska bra. Men han blev förmodligen mer självständig än de flesta katter i hans ålder, och han är duktig på att leka själv. Duktig på att hitta

Harry på bokhyllan i sitt nya hem

på rackartyg också. Han återuppfann t ex ovanan att riva i tapeterna. Vilket ingen av mina katter gjort på flera år.

Numera Stockholmare

För några dagar sen flyttade Harry till sitt nya hem i Stockholm. Där har han redan aklimatiserat sig och fått en ny kompis i halvabyen Castor. Så här skriver nya matte Linda:

Harry nu tagit kommandot i familjen. Han kramar Castor och buffar och puffar och de tvåttar varandra omsorgsfullt mellan buspassen och det verkar vara besvarad kärlek! I natt var det rusningar och brottningsmatch och Harry blev rädd för

sin spegelbild som reflekterades i fönstret och for rakt upp och landade i vattenskålen...

Jag jobbar min första dag idag sen Harry kom och cyklade hem på lunchen för att se till raringarna som dåsade som bäst i förmiddagssolen. Läget var lugnt och det känns redan som om Harry trivs i sin nya familj. Lite mixtrande med bebisfodret som Castor älskar... Men annars allt väl så långt.

På bilden ser du Harry på sitt nya favoritställe i bokhyllan. Han puttade snabbt ner några böcker som låg där och intog stället på tredje hyllan från golvet som ligger precis vid ett fönster och jag lade dit ett litet tyg.

SISTA ORDET

Varför har vi husdjur egentligen?

Säkert är det av olika orsaker för olika människor. Men eftersom även s k "naturfolk" har vanan (ovanan?) att ta med djurungar hem och tämja dem så får vi väl utgå från att det ligger i människans natur.

Vi människor har ett behov av att pyssla om någon och en katt kan där fylla ett viktigt funktion. Alla

med husdjur vet hur generöst ett djur betalar tillbaka minsta omsorg.

För somliga blir katten en baby som överbeskyddas och kanske t o m måste ha kläder. Och för andra blir katten en statuspryl. Utställningsframgångar blir viktigare än kattens livskvalitet.

Att en katt fyller olika funktioner hos människor går väl inte att komma ifrån. Fast visst önskar man att varje

djurägare sätter sig in i djurets verkliga behov och försöker tillfredsställa dem före egna behov. En katt måste få vara en katt!

Kristin